

HISTORIK

Hvordan blev vi en forening?

THE HEALTH WATCHERS ASSOCIATION THE GAMBIA

Tilbage i oktober 1992 fik Vibeke Glud, Århus og Saul Camara, Gambia som privatpersoner godkendt projektet The Health Watchers' Association i Gambia.

På grund af Hvidvaskeloven, og de deraf ændrede regler, var man i sommeren 2020 nødt til enten at lukke projektet eller stifte en forening. Resultatet blev stiftelse af foreningen:

THE HEALTH WATCHERS ASSOCIATION THE GAMBIA.

Det var helt naturligt at vælge Lilian Davidsen som formand, da hun i en længere årrække har drevet projektet i privat regi.

For at få en fornemmelse af projektets oprindelse, livet i Gambia på både godt og ondt, har Lilian udarbejdet nedenstående beskrivelse.

Mit første møde med Gambia var i januar måned 1998. Her møder jeg også Vibeke Glud, som på dette tidspunkt var fastboende i Gambia. Hun arbejdede med dette projekt og havde en del børn i mange forskellige skoler i hele landet.

På dette tidspunkt blev jeg af Vibeke Glud inviteret med på en tur op i landet. Hun skulle følge en ambulance til klinikken i Minteh Kunda. – en hel dags kørsel på sandede jordveje og med slæbebåd et par gange over Gambia flodens bifloder. Det blev for os (min mand Villy Davidsen og jeg) en meget spændende og fascinerende tur. Vi havde inden turen fået lavet en aftale med Vibeke Glud om to sponsordrenge, vi fik fra dette område.

Vi fik på samme tur mulighed for at besøge begge drengene. Det var nok den største oplevelse, vi nogensinde havde forestillet os at få. Vi var kommet til et område, hvor mange fra lokalområdet faktisk ikke havde set "hvide mennesker" før. Befolkningen boede i små hytter lavet af ler og komøg. Du kunne ikke stå oprejst inde i hytten. Der lå måtter som soveplads direkte på den bare jord.

I de efterfølgende år måtte vi absolut derned igen. Jeg kunne ikke glemme den dejlige befolkning og alle de dejlige oplevelser, der ventede os. Savnede også at komme ned og besøge vore to drenge.

Jeg havde fået Gambia ind under huden – og blev mere og mere interesseret i at hjælpe flere børn til en skolegang. Jeg fortalte vidt og bredt om at blive sponsor for et barn. Det medførte flere og flere aftaler med nye sponsorer på børn, som Vibeke Glud kunne få i skole. Vi var en del med Vibeke i landsbyen Sifoe, hvor vi besøgte skolen og den dengang ledende skolebestyrelsesformand Manjiki Jabang og hans fjerde kone Pipi Bojang. Deres compound i Sifoe blev efterfølgende stedet, hvor vi mødtes og snakkede om projektet.

I år 2000 bliver Vibeke (Glud) syg. Af helbredsmæssige årsager rejser hun tilbage til sin lejlighed i Århus. Hun bliver behandlet i Danmark, men lægerne fraråder hende at fortsætte sit arbejde i Gambia. Hun beslutter sig for at skrive til alle sponsorer og meddele dem, at hun desværre på grund af sygdom ser sig nødsaget til at lukke projektet.

Året efter 2001 bliver Manjiki Jabang og Kaddy Jammeh fra landsbyen Sifoe inviteret til Danmark af Dansk Biavlerforening. Denne invitation sker på baggrund af, at Dansk Biavlerforening har et samarbejde med Manjiki Jabang og Kaddy Jammeh omkring "Bi farmen i Sifoe", hvor der bl.a. udvindes honning fra dræberbier – og en "skole", hvor Kaddy underviser voksne analfabeter fra landsbyen i engelsk.

I forbindelse med dette besøg i Danmark blev bl.a. Alice Madsen fra Hvide Sande og jeg inviteret til et møde i Silkeborg. Alice Madsen kendte Vibeke fra før min tid i Gambia. Manjiki meddelte, han var meget ked af, hvis skoleprojektet med sponsorbørn i Sifoe skulle stoppe. Han bad, om ikke det var muligt, at andre kunne fortsætte med Vibekes arbejde i Gambia. Klart nok for os at forstå!! Jeg meldte ud, at jeg godt ville være en del af dette projekt men ikke alene. Alice Madsen sagde heldigvis også ja til et samarbejde.

Aftalen blev, at Alice Madsen og jeg skulle overtage børnene i Sifoe – og kun i landsbyen Sifoe. Vi magtede ikke, de øvrige børn Vibeke havde i andre områder i Gambia. Til Sifoe kunne vi komme med en lille times kørsel fra hotellet. Vi overtog de 65 børn, som på dette tidspunkt var i projektet.

Fra 2001 gik det hurtigt fremad. Vi fik styr på de 65 børn og fik lavet en målrettet plan fremover. Der kom hurtig flere børn til og projektet voksede til 150 – 200 – 300 og nu i 2021 har vi omkring 400 børn i projektet i Sifoe.

Af private årsager stoppede Alice Madsen samarbejdet i 2015.

Siden 2015 har jeg selv været den ansvarlige leder af projektet. Men heldigvis med et team af sponsorer som har fulgt mig på turene til Gambia, og været en del af projektets arbejde på skolen.

Sideløbende med projektet i Sifoe har jeg arbejdet med et skoleprojekt på Lamin Health Center. Dette projekt blev startet i 2004.

Lederen på klinikken i Minteh Kunda – Pap Secka – valgte på grund af uro i landsbyen at overtage arbejdet på dagklinikken i landsbyen Lamin. En landsby der ligger tæt ved lufthavnen i Gambia. Jeg har kendt Pap Secka siden 1998.

Pap Secka havde brug for hjælp til sine frivillige medarbejder på klinikken. Der var ikke råd til at give dem løn i hver måned – det blev måske til en sæk ris eller to i løbet af året. Men hjælp til børnenes skolegang kunne derfor være en stor fordel for de frivillige ansatte at modtage.

Pap Secka og jeg fik et godt samarbejde i gang. Men desværre døde Pap Secka få år efter. Hans afløser blev en delvis udlært læge Abdoulie Camara. Vi har efterfølgende haft et godt samarbejde omkring skolehjælp til børnene af de ansatte på klinikken.

I de senere år har jeg haft mulighed for at færdiguddanne Abdoulie Camara til læge – samt uddannet én af medarbejderne til sygeplejerske og en anden har været i uddannelse på sygehuskolen i Bansang.

I dette projekt er der i 2021 i alt 22 børn.

Saul Camara er trods sin høje alder – 86 år – stadig aktiv i projektet. Han er koordinator, indkøber og chauffør.